Dorota Trzaskuś

WNIOSEK O UKARANIE

Słupsk 2014
Szkoła Policji w Słupsku

Materiał dydaktyczny opracowany w Szkole Policji w Słupsku do użytku wewnętrznego Policji – może być reprodukowany przez policjantów przygotowujących się do realizacji zadań służbowych. Materiału nie wolno reprodukować ani wykorzystywać w innych celach lub dla innych podmiotów zewnętrznych bez zgody Wydawcy.

Według stanu prawnego na kwiecień 2014 r.

Wydawnictwo Szkoły Policji w Słupsku
Redakcja tekstu i redakcja techniczna: *Grażyna Szot*
Projekt okładki: *Marcin Jedynak*

Szkoła Policji w Słupsku, 76–200 Słupsk, ul. Kilińskiego 42
www.slupsk.szkolapolicji.gov.pl
e-mail: spslupsk@slupsk.szkolapolicji.gov.pl
Słupsk 2014

Spis treści

Wstęp 5
1. Wniosek o ukaranie – zagadnienia ogólne 7
2. Podstawy prawne i faktyczne wystąpienia z wnioskiem o ukaranie 9
3. Podmioty uprawnione do występowania z wnioskiem o ukaranie 9
4. Przypadki sporządzania przez Policję wniosku o ukaranie 13
5. Czynności Policji przed sporządzeniem wniosku o ukaranie 16
6. Przedawnienie karalności wykroczenia 17
7. Wymogi formalne wniosku o ukaranie 18
8. Kontrola wniosku o ukaranie 22
9. Zawiadomienie pokrzywdzonego o wniesieniu wniosku o ukaranie do sądu 25
10. Wniosek o ukaranie w postępowaniu przyspieszonym 26
11. Wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy 27
12. Zasady sporządzania wniosku o ukaranie 30
Załączniki 33
Bibliografia 40

Wstęp

Jednym ze sposobów zakończenia czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia jest skierowanie do sądu wniosku o ukaranie. Wniosek ten jest pismem procesowym i powinien spełniać szereg wymogów formalnych. Jeżeli nie będzie im odpowiadał, prezes sądu zwróci go podmiotowi, który go złożył, w celu usunięcia braków formalnych.

Analiza kilkudziesięciu wniosków o ukaranie skierowanych do słupskiego sądu przez jednostki podległe Komendzie Miejskiej Policji w Słupsku skłoniła mnie do przybliżenia policjantom zagadnienia dotyczącego prawidłowego sporządzania tego właśnie dokumentu. W opracowaniu oprócz zagadnień teoretycznych znajdują się przykładowo wypełnione wnioski o ukaranie w różnych rodzajach postępowań: zwyczajnym, bez przeprowadzania rozprawy i przyspieszonym ze wskazówkami, jak należy wypełniać poszczególne fragmenty formularza.

Publikacja niniejsza jest skierowana do słuchaczy kursu zawodowego podstawowego, uczestników kursu specjalistycznego dla oskarżycieli publicznych, a także policjantów, którzy na co dzień prowadzą czynności wyjaśniające w sprawach o wykroczenia.

1. Wniosek o ukaranie – zagadnienia ogólne

Wniosek o ukaranie to inaczej **skarga**, czyli wniosek podmiotu bezpośrednio zainteresowanego rozstrzygnięciem o wszczęcie i przeprowadzenie stosownego postępowania. Jest on **skargą tzw. zasadniczą** (podobnie jak akt oskarżenia czy pozew cywilny), tzn. taką, która inicjuje stadium procesu[1]. Bez skargi postępowanie w sprawie o wykroczenie nie może się toczyć. Uzależnienie wszczęcia tego postępowania od złożenia skargi jest istotą **zasady skargowości**. Artykuł 57 § 1 k.p.w. mówi wprost, że „podstawę wszczęcia postępowania stanowi wniosek o ukaranie", co oznacza, że sąd nie może wszcząć postępowania w sprawie o wykroczenie z urzędu. Złożenie wniosku obliguje sąd do wszczęcia i prowadzenia postępowania, chyba że zachodzą okoliczności wyłączające w ogóle możliwość prowadzenia procesu lub wskazane w art. 61 § 1 k.p.w.[2] Inaczej mówiąc, wniesienie skargi przez oskarżyciela obliguje sąd do podjęcia działalności procesowej, określonej przez przepisy prawa procesowego. Reakcja sądu może być różnorodna, ale wystąpić musi. Złożenie skargi nie powoduje automatycznego wyznaczenia terminu rozprawy, bowiem na sądzie spoczywa obowiązek najpierw zbadania, czy spełnione są wszystkie warunki umożliwiające merytoryczne rozpoznanie sprawy na rozprawie[3]. Wniosek taki oczywiście musi być prawidłowo sporządzony i złożony przez uprawniony do tego podmiot.

Wniosek o ukaranie jest pismem procesowym skierowanym do sądu, w którym określonej osobie przedstawiony jest zarzut popełnienia określonego wykroczenia (wykroczeń), stanowiącym jednocześnie żądanie rozpoznania sprawy i ukarania tej osoby. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia pełni taką samą funkcję jak akt oskarżenia w procesie karnym[4]. Każdy taki wniosek zakreśla **granice (ramy) podmiotowo-przedmiotowe** przyszłego postępowania – tzn. co do osoby obwinionego i co do zarzucanego mu czynu (czynów). Tymi granicami sąd jest związany. Nie może on rozszerzyć postępowania o inne osoby, które współdziałały z obwinionym w popełnieniu zarzucanego mu czynu, jeżeli nie skierowano przeciwko nim wniosku o ukaranie (granice podmiotowe).

---

[1] S. Waltoś, *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 1998, s. 270.

[2] Artykuł 61 § 1 k.p.w.: „Można odmówić wszczęcia postępowania, a wszczęte umorzyć, także wtedy, jeżeli:

1) w sprawie o ten sam czyn, jako mający jednocześnie znamiona przestępstwa i wykroczenia, postępowanie karne zostało już prawomocnie zakończone orzeczeniem skazującym lub toczy się postępowanie karne z oskarżenia publicznego;
2) wobec sprawcy zastosowano środek oddziaływania w postaci pouczenia, zwrócenia uwagi lub ostrzeżenia albo środek przewidziany w przepisach o odpowiedzialności dyscyplinarnej lub porządkowej, a środek ten jest wystarczającą reakcją na wykroczenie".

[3] S. Stachowiak, *Wniosek o ukaranie w ujęciu kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia*, „Prokuratura i Prawo" 2012, nr 12, s. 12.

[4] T. Grzegorczyk, *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, wyd. 4, Warszawa 2008, s. 264.

Sąd nie może też rozszerzyć oskarżenia o inne czyny popełnione przez tego samego obwinionego, jeżeli nie zostały mu zarzucone we wniosku o ukaranie (granice przedmiotowe). Dla sądu nie są jednak wiążące opis i kwalifikacja prawna czynu. Należy jednak pamiętać, by przy sporządzaniu wniosku o ukaranie w sposób wyczerpujący podać kwalifikację prawną czynu, zwłaszcza gdy mamy do czynienia z przepisem blankietowym, tak, aby sąd mógł zbadać, czy opis zarzucanego obwinionemu czynu „podpada" pod daną normę sankcjonowaną i jakkolwiek sąd może „poprawić błędną kwalifikację", to w krańcowych przypadkach może się okazać, że zarzucany czyn w ogóle nie wypełnia znamion danego typu czynu zabronionego[5].

Co do zasady wniosek o ukaranie ma **formę pisemną** i ona dominuje. Jednak w przypadku postępowania przyspieszonego kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia dopuszcza **formę ustną** (na temat wniosku o ukaranie w postępowaniu przyspieszonym szerzej jest mowa w rozdziale 10.).

Sprawą oczywistą jest, że w przypadku, gdy w czynnościach wyjaśniających występuje jeden sprawca, to sporządza się jeden wniosek o ukaranie, także wówczas, gdy zarzuca się jemu popełnienie kilku wykroczeń.

W przypadku spraw o wykroczenie popełnione przez współsprawców sporządza się jeden łączny wniosek o ukaranie wszystkich tych osób[6]. Wówczas w specjalnie przygotowanym w tym celu formularzu wskazuje się wszystkich sprawców z podaniem ich danych personalnych, warunków materialnych, rodzinnych i osobistych oraz umieszcza się zarzut (zarzuty) wraz z kwalifikacją prawną dotyczący wszystkich wymienionych współsprawców. Takie rozwiązanie jest bardzo praktyczne oraz podyktowane względami ekonomicznymi, jednak sąd właściwy do rozpoznania danej sprawy może wymagać sporządzenia wobec każdego obwinionego odrębnego wniosku o ukaranie[7]. W związku z tym, w celu ujednolicenia praktyki, kierownicy jednostek Policji są obowiązani uzgodnić tę kwestię z prezesami właściwych miejscowo sądów rejonowych[8].

Natomiast w sytuacji, gdy mamy do czynienia z podżegaczami i pomocnikami danego czynu, sporządza się odrębne wnioski o ukaranie i, jeżeli podlegają one rozpoznaniu przez ten sam sąd, w miarę możliwości przesyła się je do sądu jednocześnie z wnioskiem o ukaranie sprawcy (sprawców) wykroczenia[9]. Dzięki temu możliwe będzie łączne rozpoznanie sprawy w stosunku do wszystkich osób współdziałających w popełnieniu danego wykroczenia. W praktyce

---

[5] A. Skowron, *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, LEX Omega on-line, według stanu prawnego na 8 czerwca 2010 r., wyd. 2, komentarz do art. 57, uwaga 3.3.

[6] *Zarządzenie nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców* (Dz.Urz. KGP Nr 9, poz. 48 z późn. zm.), § 60 ust. 1.

[7] Tamże, § 60 ust. 1.

[8] Tamże, § 60 ust. 3.

[9] Tamże, § 60 ust. 2.

jednak mogą zdarzyć się sytuacje, w których nie będzie możliwe przesłanie wszystkich wniosków jednocześnie, choćby w przypadku ukrywania się jednego z obwinionych czy niemożności ustalenia jego miejsca pobytu.

2. Podstawy prawne i faktyczne wystąpienia z wnioskiem o ukaranie

Podstawę prawną wystąpienia z wnioskiem o ukaranie do sądu stanowi art. 57 § 1 k.p.w., który mówi, że: „Podstawę do wszczęcia postępowania stanowi wniosek o ukaranie złożony przez organ uprawniony do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w danej sprawie, a w wypadkach określonych w art. 27 § 1 i 2 także wniosek złożony przez pokrzywdzonego".

Natomiast **podstawą faktyczną** jest podejrzenie popełnienia wykroczenia przez określoną personalnie osobę, a następnie uzyskanie w trakcie czynności wyjaśniających wystarczających podstaw oraz zebranie niezbędnych danych do sporządzenia i skierowania do sądu wniosku o ukaranie.

3. Podmioty uprawnione do występowania z wnioskiem o ukaranie

Według dawnego kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (z 1971 r.) skarga do kolegium do spraw wykroczeń[10] (wniosek o ukaranie) miała charakter powszechny. Mogły ją złożyć zarówno organy i instytucje wymienione w art. 20 § 1 d.k.p.w., jak i pokrzywdzony, a także osoba fizyczna nie będąca pokrzywdzonym oraz osoba prawna[11].

[10] Na podstawie art. 13 *Ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia* (Dz.U. Nr 12, poz. 116 z późn. zm.) w sprawach o wykroczenia w pierwszej instancji orzekały kolegia. Od 17 października 2001 r. w sprawach tych orzeka sąd rejonowy, stosownie do art. 9 *Ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia* (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 395 z późn. zm.).

[11] Artykuł 20 § 1 *Ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia*: „Podstawę do wszczęcia postępowania stanowi wniosek o ukaranie złożony na piśmie przez Policję, straż gminną (miejską), organ administracji rządowej lub samorządowej, organ kontroli państwowej lub kontroli samorządu terytorialnego, instytucję państwo-

Obecnie zrezygnowano z tzw. *actio popularis* (skargi powszechnej), czyli z zasady, że każdy może skutecznie złożyć wniosek o ukaranie, i zgodnie z art. 57 § 1 k.p.w. podstawę do wszczęcia postępowania stanowi wniosek o ukaranie złożony przez organ uprawniony do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w danej sprawie, a w wypadkach określonych w art. 27 § 1 i 2 k.p.w. także wniosek złożony przez pokrzywdzonego.

Oskarżyciel publiczny to organ, który we własnym imieniu, ale w interesie publicznym (społecznym), wnosi i popiera oskarżenie wytoczone przez złożenie wniosku o ukaranie. W postępowaniu nie reprezentuje prywatnego interesu, lecz społeczny, w związku z tym zobowiązany jest do zachowania obiektywizmu i powinien dążyć do uzyskania sprawiedliwego, zgodnego z prawem rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu[12].

Na podstawie kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia **oskarżycielem publicznym** w sprawach o wykroczenia jest:

1. Prokurator (art. 18 § 1 k.p.w.).

Ma on najszersze uprawnienia. Może wnieść wniosek o ukaranie w każdej sprawie, stając się oskarżycielem publicznym. Może także wstąpić do postępowania wszczętego na podstawie wniosku o ukaranie wniesionego przez innego oskarżyciela. W obu tych przypadkach udział prokuratora wyłącza udział innego oskarżyciela publicznego.

2. Policja (art. 17 § 1 k.p.w.).

Zasadniczym oskarżycielem publicznym we wszystkich sprawach o wykroczenia jest Policja, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wyłączenie Policji jako oskarżyciela publicznego dotyczy spraw, w których właściwy jest wyłącznie inspektor pracy, oraz spraw o wykroczenia popełnione przez funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu (w przypadku tych funkcjonariuszy uprawnienia Policji przysługują Szefowi właściwej Agencji lub upoważnionemu przez niego funkcjonariuszowi – art. 148 ust. 2 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu).

3. Inspektor pracy (art. 17 § 2 k.p.w.).

Jest on oskarżycielem publicznym w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika określonych w kodeksie pracy, w sprawach o wykroczenia określonych w art. 119–123 *Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy*, a także w sprawach o inne wykroczenia związane z wykonywaniem pracy zarobkowej, jeżeli ustawa tak stanowi, a więc gdy przepis szczególny przekazuje ściganie wykroczeń inspekcji pracy.

4. Organy administracji rządowej i samorządowej (art. 17 § 3 k.p.w.).

Uprawnienia oskarżycielskie organów administracji rządowej nie muszą odnosić się jedynie do rządowej administracji ogólnej, ale i do organów administracji szczególnej, normowanej ustawami szczególnymi.

---

wą, samorządową lub społeczną, przez pokrzywdzonego albo inny podmiot, chyba że ustawa upoważnia do złożenia wniosku jedynie podmiot określony".

[12] T. Grzegorczyk, *Kodeks postępowania w sprawach o…*, dz. cyt., s. 130.

Do tej grupy oskarżycieli publicznych, których uprawnienia wynikają z ustawodawstwa szczególnego, pozakodeksowego, należą m.in.:

- **strażnicy Państwowej Straży Rybackiej** w zakresie czynów wskazanych w art. 27 *Ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym* (art. 23 pkt 5 tej ustawy),
- **strażnicy leśni i inne organy mające ich uprawnienia** (nadleśniczy, zastępca nadleśniczego, inżynier nadzoru, leśniczy i podleśniczy) w odniesieniu do zwalczania wykroczeń w zakresie szkodnictwa leśnego (art. 47 ust. 2 pkt 8 i art. 48 *Ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach*),
- **strażnicy Państwowej Straży Łowieckiej** w odniesieniu do zwalczania wykroczeń w zakresie szkodnictwa łowieckiego (art. 39 ust. 2 pkt 8 *Ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie*),
- **dyrektorzy parków narodowych i upoważnieni przez nich funkcjonariusze Straży Parku** w odniesieniu do zwalczania wykroczeń w zakresie ochrony przyrody (art. 8e ust. 2 i 3 *Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody*),
- **Inspekcja Ochrony Przyrody** we wszystkich sprawach o wykroczenia przeciwko środowisku, także wówczas, gdy wniosek o ukaranie złożył inny uprawniony oskarżyciel (art. 14 *Ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska*),
- **funkcjonariusze Straży Ochrony Kolei** w zakresie wykonywania swoich zadań (art. 60 ust. 2 pkt 5 *Ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym*),
- **organy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych** w odniesieniu do wykroczeń z ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 66 ust. 1 i 4 *Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych*),
- **organ właściwej jednostki dozoru technicznego** w sprawach o wykroczenia z art. 63 i 64 *Ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym* (art. 65 tej ustawy).

Organami administracji samorządowej są:

- organy samorządu województwa – sejmik województwa i zarząd województwa – organem uprawnionym do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego jest **marszałek województwa**,
- organy powiatu – rada powiatu i zarząd powiatu – organem uprawnionym do skierowania wniosku o ukaranie i występowania w charakterze oskarżyciela publicznego jest **starosta, który może upoważnić wicestarostę, poszczególnych członków zarządu powiatu, pracowników starostwa, powiatowych służb, inspekcji i straży oraz kierowników jednostek organizacyjnych powiatu**,

– organy gminy – rada gminy i zarząd gminy – funkcję oskarżyciela publicznego może pełnić **wójt lub burmistrz (prezydent miasta) lub upoważniony przez niego zastępca lub inny pracownik urzędu gminy**[13].

Jako organ samorządowy oskarżycielem publicznym w sprawach o wykroczenia na szkodę konsumentów jest **rzecznik konsumentów**.

5. **Organy kontroli państwowej** (np. Najwyższa Izba Kontroli i jej delegatury, Państwowa Inspekcja Sanitarna, Inspekcja Handlowa) **i kontroli samorządu terytorialnego** (np. regionalne izby obrachunkowe) **(art. 17 § 3 k.p.w.).**
6. **Straże gminne (miejskie) (art. 17 § 3 k.p.w.).**

Podkreślić należy, że organom wymienionym w pkt 4–6 uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują jedynie wówczas, gdy **w zakresie swego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających, ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie**. Istotne jest bowiem, aby czyn został ujawniony w ramach działań przynależnych danemu organowi przy wykonywaniu jego urzędowych czynności, które określają ustawy dotyczące poszczególnych organów, w tym także w toku czynności wyjaśniających podjętych po ujawnieniu. Organy te muszą następnie wystąpić z wnioskiem o ukaranie. Jeżeli organ, o którym mowa w art. 17 § 3 k.p.w., w ramach prowadzonych czynności wyjaśniających ujawnił dodatkowo inne wykroczenie, to może on stać się oskarżycielem publicznym o ten czyn, ale tylko wtedy, gdy to naruszenie prawa łączy się z jego ustawowymi zadaniami. Gdyby natomiast ustalone naruszenie prawa wykraczało poza zakres owych zadań, zebrany w toku powyższych czynności materiał powinien być przekazany Policji lub inspektorowi pracy (jeżeli ujawnione wykroczenie stanowiłoby naruszenie ze sfery prawa pracy i zatrudnienia). Ujawnienie czynu niepowiązanego z naruszeniem, którego zwalczanie należy do danego podmiotu, nie może prowadzić do poszerzenia jego ustawowych uprawnień[14].

7. **Inne instytucje państwowe, samorządowe lub społeczne, którym uprawnienia oskarżyciela publicznego nadała Rada Ministrów (art. 17 § 4 k.p.w.).**

Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, nadać ww. instytucjom uprawnienia oskarżyciela publicznego, określając zakres spraw, w których w ramach swego działania mogą one występować z wnioskiem o ukaranie za ujawnione przez siebie wykroczenia, mając na względzie zakres ustawowych uprawnień takich instytucji oraz potrzebę ochrony dóbr szczególnie narażonych na naruszenia ze strony sprawców wykroczeń. Obecnie nie ma instytucji, które na podstawie art. 17 § 4 k.p.w. mogłyby być oskarżycielami publicznymi.

---

[13] R.A. Stefański, *Oskarżyciel publiczny w sprawach o wykroczenia*, „Prokuratura i Prawo" 2002, nr 1, s. 59–61.

[14] T. Grzegorczyk, *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, LEX Omega on-line, według stanu prawnego na 1 września 2012 r., wyd. 5, komentarz do art. 17, uwaga 5.

Ponadto, zgodnie z art. 27 § 1 i 2 k.p.w., **pokrzywdzony** może samodzielnie wnieść wniosek o ukaranie jako oskarżyciel posiłkowy w następujących przypadkach:

1) w sprawach o wykroczenia ścigane na żądanie pokrzywdzonego (z pominięciem zawiadomienia Policji o wykroczeniu),
2) w sprawach o inne wykroczenia niż wskazane powyżej (czyli ścigane z urzędu), jeżeli w ciągu miesiąca od powiadomienia o wykroczeniu organu uprawnionego do występowania w tych sprawach w charakterze oskarżyciela publicznego nie zostanie powiadomiony o wniesieniu przez ten organ wniosku o ukaranie albo
3) gdy otrzyma zawiadomienie od tego organu, że czynności wyjaśniające nie dostarczyły podstaw do wniesienia wniosku o ukaranie do sądu.

4. Przypadki sporządzania przez Policję wniosku o ukaranie

Zasadą procesową charakterystyczną dla postępowania w sprawach o wykroczenia jest **zasada celowości (oportunizmu)**. Jest ona adresowana do organów procesowych, w tym i do Policji. W myśl tej dyrektywy organ sam powinien podjąć decyzję, w jaki sposób należy zareagować na popełnione wykroczenie. Uwzględniając wagę wykroczenia i osobowość sprawcy, jest obowiązany rozważyć, czy:

- **poprzestać na zastosowaniu środka oddziaływania wychowawczego** (art. 41 k.w. – pouczenie, zwrócenie uwagi, ostrzeżenie, inne środki oddziaływania wychowawczego),
- **nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego** (art. 95–102 k.p.w.),
- **wnieść wniosek o ukaranie do sądu** (art. 57 k.p.w.).

Zdarzają się jednak sytuacje, w których policjant od razu podejmuje decyzję o tym, że odstępuje od zastosowania środków pozakarnych czy nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego i sporządzi wniosek o ukaranie do sądu.

Z wnioskiem o ukaranie organ Policji występuje w szczególności, gdy:

1) wykroczenie nie podlega ściganiu w postępowaniu mandatowym, a zastosowanie środków oddziaływania wychowawczego ocenia się jako niewystarczające dla wdrożenia sprawcy do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego,

2) zachodzą okoliczności przemawiające za wymierzeniem sprawcy wykroczenia surowszej grzywny, niż to jest dopuszczalne w postępowaniu mandatowym lub innego rodzaju kary albo za orzeczeniem środka karnego[15].

Przypadki obligatoryjnego sporządzenia wniosku o ukaranie:

1. **Sprawca wykroczenia odmówił przyjęcia mandatu karnego, a prowadzone czynności wyjaśniające dały podstawę do skierowania do sądu wniosku o ukaranie.**

Artykuł 99 k.p.w.: „W razie odmowy przyjęcia mandatu karnego (…) organ, którego funkcjonariusz nałożył grzywnę, **występuje** [pogrub. autorki] do sądu z wnioskiem o ukaranie. We wniosku tym należy zaznaczyć, że obwiniony odmówił przyjęcia mandatu (…), a w miarę możności podać także przyczyny odmowy".

2. **Sprawca wykroczenia nie uiścił w wyznaczonym terminie grzywny nałożonej mandatem zaocznym.**

Artykuł 99 k.p.w.: „W razie (…) nieuiszczenia w wyznaczonym terminie grzywny nałożonej mandatem zaocznym, organ, którego funkcjonariusz nałożył grzywnę, **występuje** [pogrub. autorki] do sądu z wnioskiem o ukaranie. We wniosku tym należy zaznaczyć, że obwiniony (…) nie uiścił grzywny nałożonej mandatem zaocznym (…)".

3. **Istnieje konieczność obligatoryjnego orzeczenia przez sąd środka karnego.**

W przepisie użyte jest wówczas sformułowanie „orzeka się", „podlegają przepadkowi". Kodeks wykroczeń przewiduje obligatoryjne orzeczenie środków karnych w następujących przypadkach:

– art. 56 § 3 k.w. – publiczna zbiórka ofiar bez zezwolenia (przepadek przedmiotów),
– art. 57 § 3 k.w. – publiczna zbiórka ofiar na grzywnę (przepadek przedmiotów),
– art. 61 § 3 k.w. – używanie odznaki munduru (przepadek przedmiotów),
– art. 68 § 3 k.w. – bezprawny wyrób pieczęci, godła, znaku (przepadek przedmiotów),
– art. 87 § 3 k.w. – prowadzenie pojazdu po użyciu alkoholu (zakaz prowadzenia pojazdów),
– art. 93 § 2 k.w. – nieudzielenie pomocy ofierze wypadku (zakaz prowadzenia pojazdów),
– art. 96a § 3 k.w. – naruszenie zakazu używania urządzeń właściwych dla pojazdów uprzywilejowanych (przepadek przedmiotów),
– art. 120 § 3 k.w. – wyrąb, kradzież drzewa z lasu (nawiązka, obowiązek zapłaty równowartości),
– art. 128 § 2 k.w. – urządzenie gry hazardowej (przepadek przedmiotów),

[15] *Zarządzenie nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję…*, dz. cyt., § 18 pkt 1 i 2.

– art. 129 § 3 k.w. – wyrób wytrychów (przepadek przedmiotów),
– art. 150 § 3 k.w. – szkodnictwo ogrodowe (nawiązka),
– art. 158 § 2 k.w. – wyrąb drzewa przez właściciela lasu (przepadek przedmiotów),
– art. 162 § 3 k.w. – składowanie odpadów w lesie (nawiązka).

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na to, jaka może być lub powinna być reakcja policjanta w przypadku, gdy środek karny jest fakultatywny, a gdy obligatoryjny.

Jeżeli obok kary **można orzec** środek karny, czyli środek ten jest **fakultatywny**, to w takim przypadku do policjanta należy decyzja, czy wobec sprawcy wykroczenia zastosować środek oddziaływania wychowawczego, czy nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego, czy też skierować przeciwko niemu wniosek o ukaranie do sądu. To policjant ocenia, jaka w takiej sytuacji będzie najwłaściwsza reakcja na popełnione wykroczenie, mając oczywiście na uwadze, że zastosowane środki mają wdrożyć sprawcę wykroczenia do poszanowania prawa i przestrzegania zasad współżycia społecznego. Jeżeli uzna, że zastosowanie środka wychowawczego lub nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego będzie reakcją wystarczającą, to może na tym poprzestać. Jeśli jednak będzie uważał, że w danym przypadku, oprócz kary, wobec sprawcy powinien być orzeczony środek karny, a możliwość orzeczenia takiego środka ma tylko sąd, policjant skieruje wniosek o ukaranie do sądu.

Przykład: w art. 86 § 1 k.w. mowa jest o wykroczeniu polegającym na spowodowaniu zagrożenia w ruchu drogowym, potocznie nazywanym kolizją drogową. Za popełnienie tego wykroczenia ustawodawca przewidział karę grzywny. Jednak w § 3 dopuszcza się orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów wobec osoby prowadzącej pojazd. Możliwość orzeczenia środka karnego określona jest poprzez użycie słów „**można orzec** [pogrub. autorki] zakaz prowadzenia pojazdów".

Inaczej sytuacja wygląda w przypadku, gdy środek karny jest **obligatoryjny** i za dane wykroczenie **orzeka się** środek karny. Wówczas policjant prawidłowo postąpi jedynie wtedy, gdy skieruje wniosek o ukaranie do sądu, ponieważ tylko sąd orzeka środki karne; policjant takiej możliwości nie ma.

Przykład: w art. 87 § 1 k.w. opisane jest wykroczenie polegające na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka. Za to wykroczenie przewidziana jest kara aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 zł. Ponadto w § 3 znajduje się informacja, że w przypadku popełnienia tego wykroczenia „**orzeka się** [pogrub. autorki] zakaz prowadzenia pojazdów".

5. Czynności Policji przed sporządzeniem wniosku o ukaranie

Zanim Policja sporządzi i skieruje do sądu wniosek o ukaranie danej osoby, przeprowadza czynności wyjaśniające. To właśnie one powinny dostarczyć podstaw bądź do wystąpienia z wnioskiem do sądu, bądź do podjęcia decyzji o jego niekierowaniu. Ustalając, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie, organ koncentruje się na tym, jakiego wykroczenia znamiona zostały wypełnione oraz czy i kogo można o ten czyn obwinić.

Zatem przed sporządzeniem wniosku o ukaranie należy:

1) ustalić okoliczności faktyczne zdarzenia,
2) ustalić imię i nazwisko, miejsce pobytu i inne dane osobowe sprawcy wykroczenia, wymagane przez art. 57 § 2 i 3 k.p.w. oraz art. 54 § 8 k.p.w.,
3) zebrać i zabezpieczyć dowody, ustalić świadków oraz odebrać przedmioty uzyskane w wyniku wykroczenia, podlegające przepadkowi lub których posiadanie jest zabronione,
4) ustalić i zebrać inne dane niezbędne do sporządzenia wniosku o ukaranie, a w szczególności:
   a) informacje o ujawnionych pokrzywdzonych,
   b) wysokość wyrządzonej szkody albo wartość przedmiotu czynu,
   c) uprzednią karalność sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie, jeżeli oskarżyciel publiczny zamierza powołać się na tę okoliczność[16].

W celu ustalenia, zebrania, sprawdzenia i uzupełnienia danych, o których mowa powyżej, dokonuje się czynności wyjaśniających, które mogą w szczególności polegać na:

1) oględzinach miejsca, osoby, rzeczy,
2) wylegitymowaniu osoby, wobec której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, pokrzywdzonego i świadków,
3) przesłuchaniu osoby pokrzywdzonej i osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie,
4) przesłuchaniu świadków,
5) dokonywaniu konfrontacji,
6) okazywaniu osób, wizerunku i rzeczy,
7) przeprowadzeniu oględzin z udziałem osoby podejrzanej lub świadka,
8) wezwaniu do wydania albo okazania przedmiotu lub dokumentu podlegającego oględzinom lub mogącego stanowić dowód rzeczowy,
9) przeszukaniu pomieszczeń i innych miejsc, a także osób oraz zatrzymaniu rzeczy znalezionych podczas przeszukania w razie odmowy wydania lub okazania przedmiotów, o których mowa w pkt 8,

[16] Tamże, § 12.

10) ustaleniu stanu trzeźwości osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia,
11) zwróceniu się o wydanie opinii do urzędów powołanych do ich wydania, instytutów, zakładów specjalistycznych lub do biegłego albo biegłych,
12) dokonaniu tymczasowego zajęcia przedmiotu w celu zabezpieczenia ewentualnego przepadku,
13) przeprowadzeniu w drodze eksperymentu procesowego doświadczenia albo odtworzenia przebiegu zdarzenia lub jego fragmentu[17].

Prowadząc czynności wyjaśniające, policjant musi mieć na uwadze, że ich zadaniem nie jest wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy, a jedynie uzyskanie podstaw do skierowania wniosku o ukaranie do sądu. Sam zatem musi ocenić, jakie czynności procesowe przeprowadzić i w którym momencie zebrał materiał dający podstawę do sporządzenia i wystąpienia do sądu z takim wnioskiem.

6. Przedawnienie karalności wykroczenia

Czynności wyjaśniające prowadzone przez Policję są to czynności podejmowane przed wszczęciem postępowania przed sądem. Ich celem jest ustalenie, czy istnieją podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie, oraz zebranie danych niezbędnych do sporządzenia takiego wniosku (art. 54 § 1 zdanie pierwsze k.p.w.). Czynności te w miarę możności należy podjąć w miejscu popełnienia czynu bezpośrednio po jego ujawnieniu i zakończyć w ciągu miesiąca (art. 54 § 1 zdanie drugie k.p.w.). Jest **to termin instrukcyjny (porządkowy)**, a jego przekroczenie nie rodzi ujemnych skutków procesowych, co oznacza, że czynność wykonana po tym terminie jest nadal skuteczna. Ideałem byłoby, gdyby wszystkie czynności wyjaśniające były zakończone w tym terminie. W praktyce jednak zdarza się dość często, że policjanci nie zachowują tego terminu. Powody tego mogą być różne, np. oczekiwanie na opinię biegłego, niestawiennictwo sprawcy wykroczenia, długotrwałe ustalanie miejsca pobytu osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia. W takich przypadkach policjanci prowadzący czynności wyjaśniające powinni zwrócić szczególną uwagę na upływ czasu, by karalność wykroczenia się nie przedawniła. Należy pamiętać, że zgodnie z art. 45 § 1 k.w. **karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli w tym okresie wszczęte zostało postępowanie, to karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu**. Dlatego ważne jest, aby w ciągu roku postępowanie przez sąd zostało wszczęte, niewystarczające bowiem jest samo złożenie wniosku o ukaranie. Wszczęcie postępo-

[17] Tamże, § 13 ust. 1.

wania następuje na mocy zarządzenia prezesa sądu w sytuacji, gdy wniosek o ukaranie odpowiada warunkom formalnym wskazanym w art. 57 § 2–4 k.p.w. Data wydania zarządzenia jest nie tylko datą wszczęcia postępowania, ale automatycznie także datą wydłużenia karalności danego wykroczenia do 2 lat, liczonych jednak nie od daty wszczęcia postępowania, lecz od dnia popełnienia wykroczenia.

Jednak może się zdarzyć, że popełniony czyn zabroniony został początkowo oceniony jako przestępstwo, a dopiero później jako wykroczenie. W takiej sytuacji warunek przedłużenia okresu przedawnienia karalności wykroczenia (art. 45 § 1 zdanie drugie k.w.) jest spełniony wówczas, gdy w ciągu roku zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze przeciwko osobie. Skoro w myśl przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia czynnością procesową wywołującą skutek wszczęcia postępowania jest decyzja o wszczęciu postępowania przeciwko osobie, to w wypadku uruchomienia postępowania karnego o czyn, który później okazał się być wykroczeniem, czynnością taką analogicznie będzie wszczęcie postępowania przygotowawczego *in personam*[18].

Zgodnie z art. 45 § 2a k.w., obowiązującym od dnia 9 listopada 2013 r., w wypadku wszczęcia postępowania mediacyjnego czasu jego trwania nie wlicza się do okresu przedawnienia.

7. Wymogi formalne wniosku o ukaranie

Skoro wniosek o ukaranie jest pismem procesowym, jego struktura wymaga zachowania określonego układu elementów, wymienionych w art. 57 § 2–4 k.p.w. W tym zakresie więcej wymogów formalnych ma do spełnienia oskarżyciel publiczny niż pokrzywdzony, który samodzielnie występuje z takim wnioskiem.

Bez względu na to, od jakiego podmiotu pochodzi wniosek o ukaranie (czy od oskarżyciela publicznego, czy od pokrzywdzonego), zgodnie z art. 57 § 2 k.p.w. powinien on zawierać:

1) **imię i nazwisko oraz adres obwinionego, a także inne dane niezbędne do ustalenia jego tożsamości** (owe „inne dane" to data i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców, nazwisko panieńskie matki, numer ewidencyjny PESEL, jednak pokrzywdzony składając wniosek o ukaranie może tymi danymi nie dysponować, dlatego w takim przypadku wniosek może ich nie zawierać),
2) **określenie zarzucanego obwinionemu czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia** (określenie to powinno być

[18] *Postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r.* (sygn. I KZP 9/03, OSNKW 2003, nr 11–12, poz. 92).

zwięzłe, jednoznaczne, adekwatne do elementów strony przedmiotowej danego wykroczenia; w przypadku wykroczeń materialnych należy nadto podać skutek, jaki nastąpił w wyniku działania lub zaniechania sprawcy, oraz wskazać pokrzywdzonego – jeżeli pokrzywdzonym jest osoba fizyczna, należy podać jej imię i nazwisko (bez adresu zamieszkania), a jeżeli osoba prawna – jej pełną nazwę i siedzibę),

3) **wskazanie dowodów** (następuje ono poprzez wskazanie pokrzywdzonych i świadków – tylko z imienia i nazwiska, innych dowodów, np. opinii biegłych, szkiców, wywiadów, protokołów kontroli, dowodów rzeczowych, oraz notatek urzędowych, o których mowa w art. 54 § 3 k.p.w.),
4) **imię i nazwisko oraz podpis sporządzającego wniosek, a także adres, gdy wniosek pochodzi od pokrzywdzonego.**

Jeśli wniosek o ukaranie jest składany przez oskarżyciela publicznego, oprócz powyższych wymogów powinien zawierać wskazanie (art. 57 § 3 k.p.w.):

1) **przepisów, pod które zarzucany czyn podpada** (podanie kwalifikacji prawnej, czyli wskazanie przepisu materialnego prawa wykroczeń, pod który podpada czyn; kwalifikacja ta powinna być podana w sposób wyczerpujący, zwłaszcza gdy mamy do czynienia z przepisem blankietowym albo zbiegiem przepisów ustawy – art. 9 § 1 k.w. lub zbiegiem wykroczeń – art. 9 § 2 k.w., i harmonizować z opisem zarzucanego czynu),
2) **miejsca zatrudnienia obwinionego oraz, w miarę możności, danych o jego warunkach materialnych, rodzinnych i osobistych** (mają one istotne znaczenie zwłaszcza przy wymiarze kary grzywny – art. 24 § 3 k.w.; w tym miejscu należy podać nie tylko stałe miejsce zatrudnienia, ale także inne źródła dochodu, jeżeli takie występują; jeśli osoba nie pracuje, należy wskazać źródło, z jakiego się utrzymuje, np. emerytura, renta inwalidzka, zasiłki stałe lub okresowe z ośrodka pomocy społecznej, zapomogi, prace dorywcze, na utrzymaniu rodziców, a w przypadku osoby zarejestrowanej jako osoba bezrobotna należy wskazać, czy pobiera zasiłek dla bezrobotnych, czy nie. Osoba podejrzana nie ma obowiązku ujawniania swojego stanu majątkowego[19]),
3) **pokrzywdzonych, o ile takich ujawniono,**
4) **wysokości wyrządzonej szkody,**
5) **stanowiska osoby sporządzającej wniosek** (nie wystarczy podać tylko imię i nazwisko osoby sporządzającej wniosek, lecz należy również wskazać jej stanowisko służbowe, np. referent Zespołu ds. Wykroczeń Referatu Prewencji Komisariatu Policji w Ustce),

[19] K. Ryba*, Postępowanie związane ze sporządzaniem i wnoszeniem wniosków o ukaranie*, [w:] I. Nowicka (red.), *Komentarz do Zarządzenia nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców*, Szczytno 2009, s. 134.

6) **sądu właściwego do rozpoznania sprawy** (np. Sąd Rejonowy w Słupsku, XIV Wydział Karny Sekcja ds. Wykroczeniowych; miejscowo właściwy jest sąd, w którego okręgu popełniono wykroczenie),
7) **danych dotyczących uprzedniego skazania obwinionego za podobne przestępstwo lub wykroczenie[20], jeżeli oskarżyciel powołuje się na tę okoliczność** (okoliczność ta rzutuje na wymiar kary, bowiem uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie jest okolicznością obciążającą – art. 33 § 4 pkt 5 k.w., a nadto ukaranemu co najmniej dwukrotnie za podobne wykroczenia umyślne, który w ciągu 2 lat od ostatniego ukarania popełnia ponownie podobne wykroczenie umyślne, można wymierzyć karę aresztu, choćby było zagrożone karą łagodniejszą – art. 38 k.w. Ustalając karalność za wykroczenia, nie można zapomnieć o wcześniej nałożonych wobec sprawcy wykroczenia grzywnach w drodze mandatu karnego, natomiast nie podaje się wcześniej stosowanych środków oddziaływania wychowawczego).

Zgodnie z § 61 zarządzenia nr 323 komendanta głównego Policji wniosek o ukaranie sporządzany przez Policję oprócz danych zawartych w art. 57 § 2–3 k.p.w. powinien zawierać:

1) **nazwę organu Policji kierującego wniosek o ukaranie** (organem jest komendant komisariatu/powiatowy/miejski/rejonowy Policji),
2) **datę sporządzenia wniosku,**
3) **numer, pod który wniosek został wpisany w Rejestrze Spraw o Wykroczenia w danej jednostce Policji** (np. RSOW – 123/13, gdzie „123" to kolejny numer w rejestrze, a „13" to rok kalendarzowy. Dla rozróżnienia spraw kierowanych przez różne jednostki Policji do jednego sądu można dodatkowo stosować oznaczenia literowe wskazujące na konkretną jednostkę Policji. Czasami na końcu takiego numeru policjant prowadzący czynności wyjaśniające umieszcza ponadto swoje inicjały, co ułatwia w ramach danej jednostki szybkie ustalenie prowadzącego. Na przykład określenie numeru sprawy może mieć postać: RSOW-U-123/13/AZ, czyli: czynności wyjaśniające zostały zarejestrowane w Rejestrze Spraw o Wykroczenia w Komisariacie Policji w miejscowości U. pod numerem 123 w 2013 r., a prowadzącym był Adam Zieliński),
4) **wyszczególnienie przedmiotów tymczasowo zajętych w celu zabezpieczenia przepadku**, o ile przedmioty takie zostały zajęte (art. 48 § 1 k.p.w. mówi o tym, że Policja i inne uprawnione organy mogą dokonać tymczasowego zajęcia przedmiotu, jeżeli w zakresie swojego działania dowiedziały się lub ujawniły wykroczenie zagrożone przepadkiem przedmiotów, a zajęcie takie jest niezbędne dla zabezpieczenia wykonania tego przepadku. Przepadek

[20] Artykuł 47 § 2 k.w.: „Przestępstwami i wykroczeniami podobnymi są przestępstwa i wykroczenia należące do tego samego rodzaju; przestępstwa i wykroczenia z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa i wykroczenia popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa i wykroczenia podobne".

przedmiotów obejmuje narzędzia lub inne przedmioty, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia wykroczenia, a jeżeli przepis szczególny tak stanowi – także przedmioty pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z wykroczenia – art. 30 § 1 k.w. Tymczasowego zajęcia przedmiotów dokonuje się zwłaszcza wtedy, gdy istnieje obawa, że przedmioty te mogą zostać zbyte, ukryte, zużyte czy zniszczone, zanim jeszcze dojdzie do wykonania orzeczonego przepadku. Kodeks wykroczeń przewiduje przepadek przedmiotów np. w przypadku przeprowadzenia bez zezwolenia publicznej zbiórki ofiar czy wyrabiania lub posiadania wytrychów. Z czynności zajęcia sporządza się protokół),

5) **informację o odmowie przyjęcia przez sprawcę wykroczenia grzywny w drodze mandatu karnego lub nieuiszczeniu grzywny nałożonej mandatem karnym zaocznym** (informację taką zamieszcza się na drugiej stronie wniosku o ukaranie w miejscu „Uwagi", a nie pod konkluzją, jak to się zdarzało, gdy w obiegu był jeszcze poprzedni wzór formularza wniosku o ukaranie, w którym nie wyodrębniono miejsca na wpisanie tego rodzaju informacji).

Zgodnie z art. 57 § 4 k.p.w. do wniosku o ukaranie oskarżyciel publiczny dołącza:

1) **materiały czynności wyjaśniających lub postępowania przygotowawczego**, a w szczególności: protokoły (przesłuchania, oględzin miejsca zdarzenia, przeszukania, tymczasowego zajęcia przedmiotów, użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu), dowody rzeczowe, opinie biegłych, notatki oraz inne materiały dotyczące danej sprawy uzyskane w toku czynności wyjaśniających, w przypadku wykroczeń drogowych dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, a także kopie pism informujących pokrzywdzonych o skierowaniu wniosku o ukaranie[21]. Materiały postępowania przygotowawczego należy załączyć wówczas, gdy je prowadzono, uznając początkowo czyn za przestępstwo. W takim przypadku należy do wniosku o ukaranie dołączyć te materiały, które dowodzą zasadności zarzutów, a nie wszystkie zgromadzone w toku dochodzenia czy śledztwa,
2) **adresy świadków i pokrzywdzonych**, ale tylko do wiadomości sądu, co oznacza, że adresów tych nie można umieszczać we wniosku o ukaranie, tylko w odrębnym piśmie; w tym celu w jednym egzemplarzu sporządza się formularz *Załącznik do wniosku o ukaranie. Lista pokrzywdzonych i świadków z ich adresami do wiadomości Sądu*,
3) **po jednym odpisie wniosku o ukaranie dla każdego z obwinionych**, gdyż zgodnie z art. 67 § 1 k.p.w. sąd zawiadamiając obwinionego o terminie pierwszej rozprawy lub posiedzeniu, dołącza do zawiadomienia odpis wniosku o ukaranie. Co do zasady wniosek o ukaranie sporządza się w dwóch

[21] *Zarządzenie nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję…*, dz. cyt., § 62 ust. 1.

egzemplarzach (jeden dla sądu, a drugi dla obwinionego), jeżeli jednak w jednej sprawie występują współsprawcy, to oprócz egzemplarza wniosku przeznaczonego dla sądu należy załączyć tyle jego odpisów, ilu jest współsprawców. Dodatkowo wykonuje się jeszcze jeden odpis wniosku o ukaranie, który zostaje w aktach kontrolnych. Zgodnie z § 23 ust. 9 zarządzenia nr 323 komendanta głównego Policji kierownik jednostki lub kierownik komórki może polecić prowadzenie akt kontrolnych czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia (przepis wskazuje na fakultatywność prowadzenia akt kontrolnych, jednak najczęściej w jednostkach są one prowadzone do wszystkich czynności wyjaśniających).

Aby wniosek o ukaranie był prawidłowo i kompletnie sporządzony pod względem formalnym, powinien zawierać wszystkie ww. elementy. Pewne ograniczenia co do wymogów są przewidziane jedynie w przypadku kierowania do sądu wniosku o ukaranie w postępowaniu przyspieszonym (szerzej o tym jest mowa w rozdziale 10.).

Podkreślenia wymaga, iż wniosek o ukaranie jest prawnie skuteczny tylko wówczas, gdy został złożony przez organ uprawniony w sprawie o dane wykroczenie do występowania w roli oskarżyciela publicznego lub w niektórych przypadkach przez pokrzywdzonego (na temat podmiotów uprawnionych szerzej jest mowa w rozdziale trzecim). Jeżeli wniosek składany jest przez Policję, musi być podpisany przez organ Policji, jeżeli go osobiście sporządza, lub osobę upoważnioną przez ten organ. Organ Policji może upoważnić policjantów do podpisywania w jego imieniu wniosków o ukaranie i występowania w charakterze oskarżyciela publicznego, o czym informuje sąd[22]. Także z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r. wynika, że wniosek o ukaranie, o którym mowa w art. 57 § 1 k.p.w., w imieniu Policji skutecznie może złożyć jedynie terenowy organ Policji bądź upoważniony przez ten organ policjant[23].

8. Kontrola wniosku o ukaranie

Wniosek o ukaranie przed przekazaniem go do sądu powinien być sprawdzony i podpisany przez organ Policji. Sprawdzając wniosek, należy ustalić, czy:
1) jest poprawnie sformułowany,
2) spełnia wymogi określone w art. 57 § 2 i 3 k.p.w.,
3) materiał dowodowy jest wystarczający i należycie udokumentowany,

[22] Tamże, § 65 ust. 1 i 2.

[23] *Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r.* (sygn. I KZP 3/03, OSNKW 2003, nr 3–4, poz. 29).

4) w świetle przedstawionych okoliczności i dowodów nie zachodzi wątpliwość co do samego faktu popełnienia wykroczenia i osoby sprawcy,
5) wystąpienie z wnioskiem o ukaranie jest uzasadnione względami faktycznymi i prawnymi[24].

Ponadto należy zwrócić uwagę na staranność zapisów we wniosku o ukaranie, czy nie ma błędów stylistycznych i ortograficznych, na zgodność danych we wniosku z danymi wynikającymi z materiału dowodowego, prawidłowość sformułowania konkluzji i kwalifikacji prawnej czynu, właściwość sądu, do którego kierowany jest wniosek[25].

Każdy wniosek o ukaranie przesłany do sądu podlega kontroli formalnej. Kontrola ta, której dokonuje prezes sądu (art. 59 § 1 k.p.w.), obejmuje sprawdzenie, czy nadesłany wniosek odpowiada warunkom formalnym wskazanym w art. 57 § 2–4 k.p.w. Jeżeli wniosek odpowiada wymogom formalnym, prezes sądu podejmuje decyzję o wszczęciu lub o odmowie wszczęcia postępowania.

Wszczęcie postępowania następuje w formie **zarządzenia** prezesa sądu, który jednocześnie tą decyzją kieruje sprawę do rozpoznania na rozprawie lub na posiedzeniu (art. 59 § 2 zdanie pierwsze k.p.w. *in principio*). Decyzja o wszczęciu jest niezaskarżalna[26].

Natomiast w razie stwierdzenia choćby jednej okoliczności spośród wymienionych w art. 5 § 1 k.p.w. (ujemne przesłanki procesowe) lub wskazanych w art. 61 § 1 k.p.w. prezes sądu (orzekając jednoosobowo) odmawia wszczęcia postępowania (art. 59 § 2 zdanie pierwsze k.p.w. *in fine*). Z tym że w przypadku wystąpienia okoliczności wskazanych w art. 5 § 1 k.p.w. odmowa wszczęcia jest obligatoryjna, a w przypadku okoliczności wskazanych w art. 61 § 1 k.p.w. – fakultatywna, czyli może nastąpić z uwagi na niecelowość dalszego postępowania. Odmowa ta przybiera postać **postanowienia**, które jest zaskarżalne. Zażalenie przysługuje osobie, która złożyła zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia (nie zawsze musi to być pokrzywdzony), ujawnionemu pokrzywdzonemu (który nie musi być jednocześnie zawiadamiającym o wykroczeniu) oraz organowi, który wniósł wniosek o ukaranie (art. 59 § 2 zdanie drugie k.p.w.). Z uwagi na fakt, że postanowienie to zamyka drogę do wydania wyroku, organem właściwym do rozpoznania zażalenia jest sąd okręgowy (art. 14 § 1 pkt 1 k.p.w.), chyba że sprawa o wykroczenie podlega właściwości sądów wojskowych, wówczas sądem odwoławczym jest wojskowy sąd okręgowy (art. 14 § 2 k.p.w.)[27].

W przypadku, gdy wniosek o ukaranie nie odpowiada wymogom formalnym, prezes sądu zwraca taki wniosek podmiotowi, który go złożył, w celu usunięcia braków formalnych. Zwrot ten następuje poprzez wydanie **zarządzenia**,

---

[24] *Zarządzenie nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję…*, dz. cyt., § 65 ust. 3.

[25] K. Ryba, *Postępowanie związane ze sporządzaniem i wnoszeniem wniosków o ukaranie...*, dz. cyt., s. 138.

[26] T. Grzegorczyk, *Kodeks postępowania w sprawach o…*, dz. cyt., wyd. 4, s. 274.

[27] Tamże, s. 275.

które jest niezaskarżalne. Zarządzenie o zwrocie powinno wskazywać braki, które mają być usunięte. Usunięcie powinno nastąpić w terminie **7 dni** i jest to **termin instrukcyjny**[28].

Należy podkreślić, że zwrot wniosku o ukaranie powoduje, iż nie dochodzi w ogóle do zaistnienia stanu zawisłości sprawy, bowiem na gruncie kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia powstaje on przez wszczęcie postępowania mocą decyzji prezesa sądu, nie zaś przez samo złożenie skargi, a w wyniku jej zwrotu do wszczęcia jeszcze nie doszło[29].

Jeżeli podmiot, któremu zwrócono wniosek w celu usunięcia braków formalnych, złoży poprawiony wniosek przed upływem 7 dni od daty otrzymania go do uzupełnienia, należy przyjąć, że złożono go skutecznie w pierwotnym terminie jego wniesienia[30]. Ale, jeśli nawet wniesienie wniosku o ukaranie, uzupełnionego w trybie art. 59 § 1 k.p.w., nastąpiło z zachowaniem 7-dniowego terminu, o którym mowa w tym przepisie, wszczęcie postępowania nie może nastąpić po upływie rocznego terminu przedawnienia[31]. Natomiast w przypadku, gdy wnioskodawca złoży wniosek po upływie tego terminu, za datę jego złożenia należy przyjąć dzień wniesienia skargi, co może mieć znaczenie dla biegu terminu przedawnienia. Należy pamiętać, że wystąpienie z wnioskiem o ukaranie nie przerywa samo w sobie terminu przedawnienia wykroczenia; przerywa je dopiero wszczęcie postępowania decyzją prezesa sądu[32].

W przypadku, gdyby do sądu nie wpłynął zwrócony do uzupełnienia wniosek o ukaranie, od prezesa sądu nie wymaga się podejmowania jakichkolwiek decyzji procesowych[33].

Przepis § 3 art. 59 k.p.w. reguluje postępowanie w razie złożenia wniosku o ukaranie przez samoistnego oskarżyciela posiłkowego. W takim przypadku prezes sądu od razu nie rozstrzyga o wszczęciu lub o odmowie wszczęcia postępowania. Najpierw o wniesieniu wniosku zawiadamia właściwego oskarżyciela publicznego (art. 27 § 4 k.p.w.), wzywając go jednocześnie do nadesłania (w terminie 7 dni) – na wypadek niewystępowania z własnym wnioskiem w tej sprawie – materiału dowodowego, jakim dysponuje, lub oświadczenia o braku tegoż (art. 57 § 5 k.p.w.) i dopiero po uzyskaniu powyższego podejmuje decyzję o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania[34].

---

[28] Tamże, s. 273.

[29] Tamże, s. 273.

[30] Tamże, s. 273.

[31] *Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r.* (sygn. I KZP 34/04, OSNKW 2005, nr 2, poz. 24).

[32] T. Grzegorczyk, *Kodeks postępowania w sprawach o…*, dz. cyt., wyd. 4, s. 274.

[33] Tamże, s. 274.

[34] Tamże, s. 275.

9. Zawiadomienie pokrzywdzonego o wniesieniu wniosku o ukaranie do sądu

O przesłaniu wniosku o ukaranie do sądu oskarżyciel publiczny ma obowiązek zawiadomić ujawnionego pokrzywdzonego. Obowiązek ten wynika z art. 26 § 1 k.p.w. W zawiadomieniu organ informuje pokrzywdzonego, do jakiego sądu wniosek został przesłany, i jednocześnie poucza go o sposobie i terminie przyłączenia się do procesu w roli oskarżyciela posiłkowego. Zgodnie z art. 26 § 3 k.p.w. pokrzywdzony może oświadczyć, że będzie działać obok oskarżyciela publicznego jako **oskarżyciel posiłkowy uboczny** jedynie w terminie **7 dni** od otrzymania zawiadomienia o przesłaniu wniosku o ukaranie do sądu. Po upływie tego terminu uprawnienie wygasa. Termin 7-dniowy jest **terminem prekluzyjnym**[35], czyli nieprzywracanym, co oznacza, że oświadczenie złożone po jego upływie, nawet jeżeli uchybienie terminowi było niezawinione, pozbawia pokrzywdzonego prawa do działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Oświadczenie powinno mieć formę pisemną i powinno być nadesłane do sądu, do którego skierowany został wniosek o ukaranie. Jeżeli zdarzyłoby się, że pokrzywdzony złożył takie oświadczenie w jednostce Policji, należy je niezwłocznie przekazać do sądu.

Przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia nie regulują, w jakim terminie organ powinien rzeczone zawiadomienie przesłać pokrzywdzonemu. W praktyce policjant kończąc czynności wyjaśniające, zawiadomienie takie sporządza w trzech egzemplarzach, wykorzystując do tego celu formularz Mp-56. Jeden egzemplarz (oryginał) przesyła pokrzywdzonemu, drugi załącza do akt czynności wyjaśniających (po to, by sąd wiedział, że zawiadomienie zostało wystosowane do pokrzywdzonego), a trzeci załącza do akt kontrolnych. Zawiadomienie to przesyła się pokrzywdzonemu za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, gdyż to od dnia otrzymania pisma liczony będzie 7-dniowy termin na złożenie oświadczenia o wstąpieniu w rolę oskarżyciela posiłkowego. Brak zwrotnego poświadczenia odbioru nie wstrzymuje przekazania wniosku o ukaranie do sądu, jednak poświadczenie to niezwłocznie po otrzymaniu organ Policji przesyła za pokwitowaniem do sądu, do którego skierowano wniosek w danej sprawie[36].

Sąd po otrzymaniu wniosku o ukaranie ze wskazanym pokrzywdzonym musi czekać zarówno na dowód doręczenia mu zawiadomienia, jak i na upływ terminu do złożenia oświadczenia[37], o którym mowa w art. 26 § 3 k.p.w.

---

[35] Tamże, s. 164.

[36] *Zarządzenie nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję…*, dz. cyt., § 64 ust. 3.

[37] M. Rogalski (red.), *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz,* LEX Omega on-line, według stanu prawnego na 30 kwietnia 2009 r., komentarz do art. 26, uwaga 2.

Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia nie reguluje również konsekwencji zaniedbania przez oskarżyciela publicznego wykonania obowiązku nałożonego na niego w art. 26 § 1 k.p.w. bądź wykonania tego obowiązku w sposób nieprawidłowy (np. przesłanie zawiadomienia na błędny adres, pouczenie o części uprawnień). Te uchybienia nie są podstawą zwrotu wniosku w celu uzupełnienia braków formalnych w trybie art. 59 § 1 k.p.w. W takiej sytuacji należy przyjąć, że sąd ma obowiązek konwalidowania tego uchybienia przez pouczenie pokrzywdzonego o prawie do złożenia oświadczenia o występowaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego w pierwszym zawiadomieniu o rozprawie lub posiedzeniu (art. 67 § 4 k.p.w. *in fine*)[38].

10. Wniosek o ukaranie w postępowaniu przyspieszonym

Postępowanie przyspieszone jest jednym z postępowań szczególnych przewidzianych przepisami kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. W związku z powyższym, w tym szczególnym trybie rozpoznawania sprawy występują pewne uproszczenia służące przyspieszeniu toku procesu.

Co do zasady wniosek o ukaranie ma formę pisemną i ona dominuje. Jednak w przypadku postępowania przyspieszonego kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia dopuszcza formę ustną. Wówczas wniosek jest składany do protokołu podczas rozprawy sądowej (art. 92 § 1 pkt 1 k.p.w.). W praktyce, mimo dopuszczalności ustnej formy wniosku, policjanci najczęściej i tak sporządzają go na piśmie. Wyjątek stanowi postępowanie przyspieszone prowadzone na podstawie art. 91 § 2a k.p.w. (jest to tzw. rozprawa odmiejscowiona)[39]. W takiej sytuacji wniosek o ukaranie nie może być złożony ustnie do protokołu (art. 92a pkt 1 k.p.w.).

Bez względu na formę wniosek o ukaranie musi spełniać określone wymogi formalne (w przypadku wniosku o ukaranie w postępowaniu zwyczajnym wszystkie zostały wymienione i omówione w rozdziale siódmym). W postępowaniu przyspieszonym ustawodawca dopuszcza uproszczenie tych wymogów i wniosek w takim właśnie postępowaniu może (ale nie musi) ograniczać się do informacji wskazanych w art. 57 § 2 i § 3 pkt 1 i 3 k.p.w. Zatem we wniosku

[38] Tamże, komentarz do art. 26, uwaga 4.

[39] Artykuł 91 § 2a k.p.w.: „Organ określony w § 2 może odstąpić od przymusowego doprowadzenia sprawcy do sądu, jeżeli zostanie zapewnione uczestniczenie przez sprawcę we wszystkich czynnościach sądowych, w których ma prawo uczestniczyć, w szczególności możliwość złożenia przez niego wyjaśnień, przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku".

powinni zostać wskazani: podmiot wnoszący, obwiniony, czyn zarzucany obwinionemu z podaniem jego kwalifikacji prawnej, dowody na poparcie wniosku oraz pokrzywdzeni (jeśli występują w sprawie).

11. Wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy

Artykuł 58 k.p.w. umożliwia złożenie wniosku o ukaranie wraz z wnioskiem o skazanie sprawcy wykroczenia bez przeprowadzania rozprawy. Rozwiązania te nie były znane w dawnym kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, a ich wprowadzenie nie może dziwić, skoro przewidziano je w sprawach o przestępstwa. Mogą one w znaczący sposób uprościć oraz skrócić postępowanie i w tym zakresie stanowią istotne instrumenty procesowe, co przy olbrzymiej liczbie spraw o wykroczenia w sądach warto wyraźnie zaakcentować[40].

Przesłankami wystąpienia z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzania rozprawy są:

1. **Sprawca został przesłuchany w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie.**

Przesłanka ta wynika wprost z art. 58 § 1 k.p.w., bowiem wyraźnie jest tam wskazane, że wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy może dotyczyć tylko obwinionego **przesłuchanego uprzednio** w toku czynności wyjaśniających w trybie art. 54 § 6 k.p.w. Oskarżyciel nie może wystąpić z takim wnioskiem, jeżeli w trybie art. 54 § 7 k.p.w. odstąpił od przesłuchania przyszłego obwinionego, i to choćby obwiniony nadesłał następnie na piśmie swoje wyjaśnienia temu organowi[41].

2. **Wyjaśnienia obwinionego oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości.**

Według T. Grzegorczyka dla skuteczności wniosku o skazanie bez przeprowadzania rozprawy niezbędne jest, aby złożone podczas przesłuchania wyjaśnienia nie budziły wątpliwości w świetle zebranych dowodów, co oznacza, że przesłuchany powinien przyznać się do winy, a zebrane dowody potwierdzać jego sprawstwo i winę. Dopuszcza on też sytuację, w której przesłuchiwany przyzna się do popełnienia wykroczenia i odmówi składania dalszych wyjaśnień. Przesłanka powyższa według T. Grzegorczyka nie będzie spełniona, gdy przesłuchiwany ograniczy się do oświadczenia, że zrozumiał, o co może być obwiniony, i odmówi w ogóle składania wyjaśnień[42].

---

[40] S. Stachowiak, *Wniosek o ukaranie w ujęciu kodeksu…*, dz. cyt., s. 15.
[41] T. Grzegorczyk, *Kodeks postępowania w sprawach o...*, dz. cyt., wyd. 4., s. 270.
[42] Tamże, s. 270.

3. Cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzania rozprawy.

Cele postępowania wynikają z art. 2 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. A więc pociągnięta do odpowiedzialności ma być osoba będąca sprawcą czynu, a nie osoba niewinna. Trafne zastosowanie środków reakcji karnej wobec sprawcy wykroczenia zapobiegnie popełnianiu wykroczeń w przyszłości oraz umocni w nim poszanowanie prawa i zasad współżycia społecznego, a także zostaną uwzględnione prawnie chronione interesy pokrzywdzonego.

4. Oskarżyciel publiczny dysponuje zgodą obwinionego na złożenie wniosku o skazanie bez przeprowadzania rozprawy.

Z art. 58 § 1 k.p.w. wynika, że oskarżyciel publiczny może, **za zgodą obwinionego**, umieścić we wniosku o ukaranie wniosek o skazanie go za zarzucany mu czyn bez przeprowadzania rozprawy, czyli warunkiem formalnym skuteczności takiego wniosku jest dysponowanie przez oskarżyciela publicznego zgodą obwinionego.

Zgoda ta musi być wyrażona wyraźnie do protokołu przesłuchania w toku czynności wyjaśniających albo odrębnie na piśmie. Jednocześnie ma to być zgoda nie na sam wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy, a zgoda na wniosek o uzgodnionej treści, tj. na skazanie „w określony sposób”[43], i takie właśnie sformułowanie użyte jest w przepisie (art. 58 § 3 k.p.w.). Zatem wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy ma określać sposób skazania i powinien wskazywać:

a) karę, jaka ma być wymierzona i w jaki sposób (np. grzywna w wysokości 1.000 zł), **albo**
b) środek karny, z podaniem, o jaki środek chodzi i w jaki sposób ma być wymierzony (np. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku), **albo**
c) zarówno karę, jak i środek karny łącznie (np. grzywna w wysokości 1.000 zł i zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku), **albo**
d) karę nadzwyczajnie złagodzoną, **albo**
e) tylko karę, z zaznaczeniem odstąpienia od orzekania środka karnego, który jest obligatoryjny, **albo**
f) tylko środek karny, z zaznaczeniem odstąpienia od wymierzenia kary i ewentualnym wskazaniem na środek oddziaływania społecznego[44].

Wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy nie może zawierać sugestii rezygnacji z wszelkich środków reakcji karnej[45].

Do momentu aż wniosek ten nie zostanie rozpatrzony przez sąd, obwiniony może cofnąć swą zgodę, albo na piśmie, albo ustnie, np. do protokołu posiedzenia sądu[46].

---

[43] Tamże, s. 271.
[44] Tamże, s. 269–270.
[45] Tamże, s. 270.
[46] Tamże, s. 271.

Jeżeli oskarżyciel publiczny wystąpił z wnioskiem o skazanie obwinionego bez przeprowadzania rozprawy, prezes sądu, po wszczęciu postępowania, kieruje sprawę na posiedzenie (art. 60 § 1 pkt 1 k.p.w.).

Uwzględniając wniosek oskarżyciela publicznego, o którym mowa w art. 58 § 1 k.p.w., sąd uznaje za ujawnione dowody dołączone do wniosku o ukaranie (art. 63 § 1 k.p.w.), które stanowią wówczas podstawę do wydania wyroku (w tym miejscu należy nadmienić, że sąd uwzględniając wniosek, skazuje obwinionego wyrokiem – art. 63 § 4 k.p.w.). Ponadto może skazać obwinionego tylko w sposób wynikający z ostatecznej treści wniosku, gdyż wniosek ten jest „swoistą ugodą"[47] pomiędzy oskarżycielem publicznym a obwinionym.

Sąd jednak może uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim określonych przez siebie zmian (art. 63 § 2 zdanie pierwsze k.p.w.), np. zmiany rodzaju kary lub środka karnego, ich wymiaru. Wniosek ze zmianami nie może zostać uwzględniony, jeżeli obwiniony, należycie o zmianach tych powiadomiony, zgłosi wobec nich sprzeciw w terminie określonym przez sąd (art. 63 § 2 zdanie drugie k.p.w.).

W przypadku, gdy z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzania rozprawy występuje oskarżyciel publiczny, a do postępowania zgłosił się pokrzywdzony jako oskarżyciel posiłkowy, zgodnie z art. 63 § 3 k.p.w., wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy nie może zostać przez sąd uwzględniony, jeżeli w terminie określonym przez sąd oskarżyciel posiłkowy zgłosi wobec niego sprzeciw. Wobec tego uwzględnienie wniosku jest uzależnione od niezgłoszenia przez niego sprzeciwu. Ze względu na to, że nie chodzi o zgodę, lecz o sprzeciw strony, brak jakiejkolwiek jej reakcji w wyznaczonym terminie należy przyjąć jako brak sprzeciwu[48].

W art. 58 § 3 k.p.w. wskazana jest możliwość, by obwiniony sam wystąpił z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzania rozprawy, wówczas gdy nie uczynił tego oskarżyciel publiczny. Może go złożyć po wezwaniu na rozprawę lub zawiadomieniu o jej terminie[49]. W treści zawiadomienia sąd poucza obwinionego o przysługującym mu prawie do wystąpienia z takim wnioskiem (art. 67 § 2 zdanie drugie k.p.w.). Jeżeli obwiniony z rzeczonym wnioskiem wystąpi, prezes sądu kieruje sprawę na posiedzenie (art. 60 § 1 pkt 2 k.p.w.), a jeżeli złożył go zbyt późno – na rozprawę, ale wówczas wniosek ten jest rozpatrywany przed rozpoczęciem przewodu sądowego (art. 60 § 3 k.p.w.). Obwiniony może wnieść wniosek o skazanie bez przeprowadzania rozprawy bez względu na to, czy w toku czynności wyjaśniających był przesłuchany, czy nadesłał na piśmie swo-

[47] Tamże, s. 287.

[48] Tamże, s. 287.

[49] Wezwanie jest kierowane do obwinionego, jeżeli prezes sądu wstępnie rozstrzygnie, że obecność obwinionego jest konieczna, jeżeli nie – kieruje do niego zawiadomienie o terminie pierwszej rozprawy, tamże, s. 295.

je wyjaśnienia, czy ich nie nadesłał[50], wówczas zostanie przesłuchany przez sąd na posiedzeniu (art. 64 § 3 k.p.w.).

Jeżeli z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzania rozprawy występuje sam obwiniony, sąd może uwzględnić jego wniosek, jeżeli nie zgłosił wobec niego sprzeciwu oskarżyciel publiczny, a także oskarżyciel posiłkowy, gdy występuje w sprawie i jedynie wtedy, gdy okoliczności popełnienia czynu oraz wyjaśnienia obwinionego w świetle ujawnionego materiału dowodowego nie budzą wątpliwości (art. 64 § 2 k.p.w.). Brak stanowiska oskarżyciela w przedmiocie sprzeciwu nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu wniosku, jeżeli oskarżyciel prawidłowo powiadomiony o terminie posiedzenia nie stawił się bez usprawiedliwienia (art. 64 § 4 k.p.w.).

Jeżeli sąd uzna, że nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku o skazanie obwinionego bez przeprowadzania rozprawy, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych (art. 63 § 5 k.p.w.).

12. Zasady sporządzania wniosku o ukaranie

Wypełniając formularz wniosku o ukaranie, w poszczególnych fragmentach należy wskazać:

[50] Tamże, s. 271.

Organ występujący z wnioskiem o ukaranie, np. „Komendant Miejski Policji w Słupsku", „Komendant Komisariatu Policji w Ustce", a nie „Komenda Miejska Policji w Słupsku", czy „Komisariat Policji w Ustce". W praktyce bardzo często w tym miejscu umieszczana jest pieczęć jednostki Policji, co również nie jest prawidłowe.

Sąd, do którego kierowany jest wniosek o ukaranie.

Nazwa organu występującego z wnioskiem
(komendant komisariatu/ powiatowy/ miejski/ rejonowy Policji)

Komendant Miejski Policji w Słupsku

RSOW – ***95/13***

Słupsk, dnia ***20.07.*** 20 ***13*** r.

Do Sądu Rejonowego
w ***Słupsku***
Wydział ***XIV Karny***
Sekcja ds. Wykroczeniowych

Rodzaj postępowania, w jakim ma być rozpoznana sprawa. W tym celu niepotrzebne zwroty należy wykreślić.

WNIOSEK O UKARANIE
w postępowaniu zwyczajnym/~~przyspieszonym/ bez przeprowadzenia rozprawy*)~~

Dane dotyczące obwinionego. Tę część wniosku należy wypełnić zgodnie z formularzem.

Wnoszę o ukaranie:
Imię i nazwisko ***Zbigniew WODA***
s./~~c.~~ ***Jana, Danuty*** zd. ***Drewniak***
ur. ***24.12.1970 r.*** w ***Słupsku*** nr PESEL ***70122498755***
Nazwa, seria i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość, organ wydający dokument (w przypadku braku nr PESEL) ———
Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP)** ———
zam. ***76-200 Słupsk*** ul. ***Kopernika 2/33***
miejsce zatrudnienia: ***Szkoła Podstawowa nr 1 w Słupsku jako konserwator***
dochody ***1.400 zł (netto) miesięcznie***
stan majątkowy ***mieszkanie własnościowe o pow. 70 m^2 i wartości 260.000 zł, samochód osobowy m-ki Opel Astra rok prod. 2008 o wartości 30.000 zł***
stan rodzinny, liczba osób na utrzymaniu ***żonaty, dwie osoby – żona i dziecko***
stan zdrowia obwinionego ***dobry, nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo***
uprzednie kary za podobne przestępstwa lub wykroczenie (jeżeli oskarżyciel powołuje się na tę okoliczność) ***nie karany***
.....
.....

Opis wykroczenia, jakie zostało popełnione, ze wskazaniem kwalifikacji prawnej. Należy pamiętać, że w przypadku zbiegu wykroczeń każdy czyn należy zapisać oddzielnie, oznaczając kolejną cyfrą rzymską i po każdej konkluzji podać kwalifikację prawną. Natomiast w przypadku zbiegu przepisów ustawy w jednym zdaniu należy ująć zachowanie się sprawcy naruszające jednym czynem różne przepisy, a następnie w kwalifikacji prawnej wskazać wszystkie naruszone przepisy.

Obwinionego o to, że (opis czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz wysokości wyrządzonej szkody): ***W dniu 10 lipca 2013 r. ok. godz. 12.00 w Słupsku przy ul. Szymanowskiego 5 w sklepie „Dobre narzędzia" zabrał w celu przywłaszczenia wkretarkę m-ki Black&Decker o wartości 200 zł na szkodę Wacława Mordęgi.***
.....
.....
.....
.....
.....
tj. za wykroczenie z art. ***119 § 1 kw***

Mrd-13. Zam. 84/S/2008

Ten element wypełnia się tylko wówczas, gdy wniosek o ukaranie zawiera wniosek o skazanie obwinionego bez przeprowadzania rozprawy. W takiej sytuacji należy wskazać rodzaj i wymiar kary albo środka karnego, albo wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego.

W tym miejscu należy umieścić informację o odmowie przyjęcia przez sprawcę wykroczenia grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego i przyczynie odmowy lub informację o nieuiszczeniu w terminie grzywny nałożonej mandatem karnym zaocznym.

Wniosek o ukaranie rozpatrywany jest:
1) W postępowaniu zwyczajnym/~~przyspieszonym*)~~
~~**2) Na mocy art. 58 § 1 i 2 kpw, za zgodą obwinionego, którego wyjaśnienia w świetle zebranych dowodów oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości wnoszę o** (wskazać rodzaj i wymiar kary albo środka karnego, albo wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego)~~
_____
~~bez przeprowadzenia rozprawy*)~~

Uwagi (np. odmowa przyjęcia mandatu karnego w kwocie) ***odmowa przyjęcia mandatu karnego kredytowanego w wysokości 500 zł bez podania przyczyny***

WYKAZ DOWODÓW
Pokrzywdzony (podać imię i nazwisko):
1. ***Wacław Mordęga***
2. —
3. —
4. —

Świadkowie (podać imię i nazwisko):
1. ***Andrzej Szczurek***
2. ***Marcin Opania***
3. —
4. —

Inne dowody (np. opinie biegłych; szkice, wywiady, protokoły kontroli, itp.): ***1. Notatka urzędowa, 2. Protokół zatrzymania rzeczy, 3. Protokół przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia p-ko niej wniosku o ukaranie – Zbigniewa Wody.***

Ta część wniosku o ukaranie nosi tytuł *Wykaz dowodów* i składa się z trzech elementów: „1) Pokrzywdzony, 2) Świadkowie, 3) Inne dowody". Jeśli w punkcie pierwszym i drugim są wymienieni pokrzywdzeni i świadkowie, to w „innych dowodach" nie wpisuje się protokołów przesłuchania tych osób, ponieważ dowód z ich zeznań został już wskazany. ny. Należy tu wymienić inne dowody niż te, które wskazano powyżej. Absolutnie w „innych dowodach" nie wpisuje się pouczeń wręczonych pokrzywdzonemu czy osobie podejrzanej o popełnienie wykroczenia ani zawiadomienia pokrzywdzonego o skierowaniu do sądu wniosku o ukaranie, ponieważ to nie jest materiał dowodowy! Nie należy też wpisywać np. „całość akt sprawy RSOW-95/13".

Zajęte przedmioty: ***nie było***

Materiały ~~postępowania przygotowawczego~~/czynności wyjaśniających*) ***RSOW-95/13***

Komendant Miejski Policji w Słupsku
podinsp. Jan Zając
(podpis organu Policji lub osoby upoważnionej)

mł. asp. Wojciech Malec
referent Zespołu ds. Wykroczeń Sekcji Prewencji KMP w Słupsku
(stopień, imię, nazwisko oraz stanowisko osoby sporządzającej wniosek o ukaranie)

_____
*) – niepotrzebne skreślić
**) – w miarę możliwości, tylko w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą

W tym miejscu podpisuje się organ występujący z wnioskiem o ukaranie lub osoba upoważniona do złożenia wniosku.

Należy wskazać, czy do wniosku o ukaranie załączane są materiały postępowania przygotowawczego czy czynności wyjaśniających. Niepotrzebne należy skreślić.

W tym miejscu podpisuje się osoba sporządzająca wniosek. Należy stosować się do wymagań formularza i wpisać stopień, imię, nazwisko oraz stanowisko. W praktyce sporządzający wniosek często ogranicza się do podania jedynie swojego stopnia z imieniem i nazwiskiem.

Załączniki

Nazwa organu występującego z wnioskiem (komendant komisariatu/ powiatowy/ miejski/ rejonowy Policji) **Słupsk**, dnia **20.07.** 20 **13** r.

Komendant Miejski Policji
w Słupsku

RSOW – **95/13**

Do Sądu Rejonowego
w **Słupsku**
Wydział **XIV Karny**
Sekcja ds. Wykroczeniowych

WNIOSEK O UKARANIE
w postępowaniu zwyczajnym/~~przyspieszonym/~~
~~bez przeprowadzenia rozprawy*)~~

Wnoszę o ukaranie:

Imię i nazwisko **Zbigniew WODA**

s./~~e.~~ **Jana, Danuty** zd. **Drewniak**

ur. **24.12.1970 r.** w **Słupsku** nr PESEL **70122498755**

Nazwa, seria i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość, organ wydający dokument (w przypadku braku nr PESEL) ——————

Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP)** ——————

zam. **76-200 Słupsk** ul. **Kopernika 2/33**

miejsce zatrudnienia: **Szkoła Podstawowa nr 1 w Słupsku jako konserwator**

dochody **1.400 zł (netto) miesięcznie**

stan majątkowy **mieszkanie własnościowe o pow. 70 m^2 i wartości 260.000 zł, samochód osobowy m-ki Opel Astra rok prod. 2008 o wartości 30.000 zł**

stan rodzinny, liczba osób na utrzymaniu **żonaty, dwie osoby – żona i dziecko**

stan zdrowia obwinionego **dobry, nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo**

uprzednie kary za podobne przestępstwa lub wykroczenie (jeżeli oskarżyciel powołuje się na tę okoliczność)
nie karany

Obwinionego o to, że (opis czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz wysokości wyrządzonej szkody): **W dniu 10 lipca 2013 r. ok. godz. 12.00 w Słupsku przy ul. Szymanowskiego 5 w sklepie „Dobre narzędzia" zabrał w celu przywłaszczenia wkrętarkę m-ki Black&Decker o wartości 200 zł na szkodę Wacława Mordęgi,**

tj. za wykroczenie z art. **119 § 1 kw**

Mrd-13. Zam. 84/S/2008

Wniosek o ukaranie rozpatrywany jest:

1) W postępowaniu zwyczajnym/~~przyspieszonym*)~~

~~2) Na mocy art. 58 § 1 i 2 kpw, za zgodą obwinionego, którego wyjaśnienia w świetle zebranych dowodów oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości wnoszę o~~ ~~(wskazać rodzaj i wymiar kary albo środka karnego, albo wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego)~~

_____

~~bez przeprowadzenia rozprawy*)~~

Uwagi (np. odmowa przyjęcia mandatu karnego w kwocie) **odmowa przyjęcia mandatu karnego kredytowanego w wysokości 500 zł bez podania przyczyny**

WYKAZ DOWODÓW

Pokrzywdzony (podać imię i nazwisko):

1. **Wacław Mordęga**
2. _____
3. _____
4. _____

Świadkowie (podać imię i nazwisko):

1. **Andrzej Szczurek**
2. **Marcin Opania**
3. _____
4. _____

Inne dowody (np. opinie biegłych; szkice, wywiady, protokoły kontroli, itp.): **1. Notatka urzędowa, 2. Protokół zatrzymania rzeczy, 3. Protokół przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia p-ko niej wniosku o ukaranie – Zbigniewa Wody.**

Zajęte przedmioty: **nie było**

Materiały ~~postępowania przygotowawczego~~/czynności wyjaśniających*) **RSOW-95/13**

Komendant Miejski Policji
w Słupsku
podinsp. Jan Zając

(podpis organu Policji lub osoby upoważnionej)

mł. asp. Wojciech Malec
referent Zespołu ds. Wykroczeń
Sekcji Prewencji KMP w Słupsku

(stopień, imię, nazwisko oraz stanowisko osoby sporządzającej wniosek o ukaranie)

*) – niepotrzebne skreślić
**) – w miarę możliwości, tylko w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą

RSOW – **95/13**

ZAŁĄCZNIK DO WNIOSKU PO UKARANIE

Lista pokrzywdzonych i świadków z ich adresami do wiadomości Sądu (art. 57 § 4 kpw)

Pokrzywdzony

1. Imię i nazwisko oraz dokładny adres

Wacław Mordęga, zam. 76-200 Słupsk, ul. Mała 6

2. Imię i nazwisko oraz dokładny adres

3. Imię i nazwisko oraz dokładny adres

Świadkowie

1. Imię i nazwisko oraz dokładny adres

Andrzej Szczurek, zam. 76-200 Słupsk, ul. Grunwaldzka 1/2

2. Imię i nazwisko oraz dokładny adres

Marcin Opania, zam. 76-200 Słupsk, ul. Krucza 15

3. Imię i nazwisko oraz dokładny adres

4. Imię i nazwisko oraz dokładny adres

mł. asp. Wojciech Malec

(podpis osoby sporządzającej wniosek o ukaranie)

Mrd-13a. Zam. 85/S/2008

RSOW - **95/13** **Słupsk** dnia **20.07.2013** r.

Pan(i)
Wacław Mordęga
zam. **ul. Mała 6**
76-200 Słupsk

Na podstawie art. 26 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia zawiadamiam pokrzywdzonego(ą), że wniosek o ukaranie w sprawie
dokonanej w dniu 10.07.2013 r. w Słupsku kradzieży wkrętarki m-ki Black&Decker

przeciwko **Zbigniewowi Woda**

został przesłany do Sądu Rejonowego w **Słupsku, XIV Wydział Karny Sekcja ds. Wykroczeniowych**

Jednocześnie informuję, że zgodnie z treścią art. 26 § 3 kpow, Pan(i) jako pokrzywdzony(a) może w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego zawiadomienia oświadczyć, że będzie działał(a) obok oskarżyciela publicznego jako oskarżyciel posiłkowy. Po upływie tego terminu uprawnienie wygasa. Oświadczenie należy złożyć na piśmie przesyłając je do sądu, do którego skierowano wniosek o ukaranie.

Komendant Miejski Policji
w Słupsku
podinsp. Jan Zając
(podpis kierownika właściwej jednostki Policji)

Mp – 56

Nazwa organu występującego z wnioskiem **Słupsk**, dnia **20.07.** 20 **13** r.
(komendant komisariatu/ powiatowy/ miejski/ rejonowy Policji)

Komendant Miejski Policji
w Słupsku

RSOW – **101/13**

Do Sądu Rejonowego
w **Słupsku**
Wydział **XIV Karny**
Sekcja ds. Wykroczeniowych

WNIOSEK O UKARANIE
~~w postępowaniu zwyczajnym/przyspieszonym/~~
bez przeprowadzenia rozprawy*)

Wnoszę o ukaranie:

Imię i nazwisko **Adam WIŚNIEWSKI**

s./~~e.~~ **Antoniego, Anny** zd. **Adamek**

ur. **22.05.1978 r.** w. **Słupsku** nr PESEL **78052298735**

Nazwa, seria i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość, organ wydający dokument (w przypadku braku nr PESEL) ——————

Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP)** ——————

zam. **76-270 Ustka** ul. **Mała 1/45**

miejsce zatrudnienia: **Spółdzielnia Mieszkaniowa „Korab" w Ustce jako pracownik biurowy**

dochody **2. 550 zł (netto) miesięcznie**

stan majątkowy **dom jednorodzinny o pow. 150 m^2 i wartości ok. 400.000 zł**

stan rodzinny, liczba osób na utrzymaniu **żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu**

stan zdrowia obwinionego **dobry, nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo**

uprzednie kary za podobne przestępstwa lub wykroczenie (jeżeli oskarżyciel powołuje się na tę okoliczność)

nie karany

Obwinionego o to, że (opis czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz wysokości wyrządzonej szkody): **W dniu 11 lipca 2013 r. o godz. 22.15 w Ustce na ul. Słupskiej, będąc w stanie po użyciu alkoholu (0,21 mg/dm^3 alkoholu w wydychanym powietrzu), prowadził samochód osobowy m-ki Ford Mondeo o nr rej. GSL 77 LK,**

tj. za wykroczenie z art. **87 § 1 kw**

Wniosek o ukaranie rozpatrywany jest:

~~1) W postępowaniu zwyczajnym/przyspieszonym*)~~

2) Na mocy art. 58 § 1 i 2 kpw, za zgodą obwinionego, którego wyjaśnienia w świetle zebranych dowodów oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości wnoszę o (wskazać rodzaj i wymiar kary albo środka karnego, albo wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego)

uznanie obwinionego winnym i wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1.000 zł oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku

bez przeprowadzenia rozprawy*)

Uwagi (np. odmowa przyjęcia mandatu karnego w kwocie) **brak**

WYKAZ DOWODÓW

Pokrzywdzony (podać imię i nazwisko):

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

Świadkowie (podać imię i nazwisko):

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

Inne dowody (np. opinie biegłych; szkice, wywiady, protokoły kontroli, itp.): **1. Notatka urzędowa, 2. Protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, 3. Notatka urzędowa ze sprawdzenia w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, 4. Protokół przesłuchania osoby, co do której istnieje podstawa do sporządzenia p-ko niej wniosku o ukaranie – Adama Wiśniewskiego.**

Zajęte przedmioty: **nie było**

Materiały ~~postępowania przygotowawczego~~/czynności wyjaśniających*) **RSOW-101/13**

Komendant Miejski Policji
w Słupsku
podinsp. Jan Zawada
(podpis organu Policji lub osoby upoważnionej)

mł. asp. Wojciech Malec
referent Zespołu ds. Wykroczeń
Sekcji Prewencji KMP w Słupsku
(stopień, imię, nazwisko oraz stanowisko osoby sporządzającej wniosek o ukaranie)

*) – niepotrzebne skreślić
**) – w miarę możliwości, tylko w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą

Nazwa organu występującego z wnioskiem (komendant komisariatu/ powiatowy/ miejski/ rejonowy Policji) **Ustka**, dnia **18.07.** 20 **13** r.

Komendant Komisariatu Policji
w Ustce

RSOW – **105/13**

Do Sądu Rejonowego
w **Słupsku**
Wydział **XIV Karny**
Sekcja ds. Wykroczeniowych

WNIOSEK O UKARANIE
w postępowaniu ~~zwyczajnym~~/przyspieszonym~~/ bez przeprowadzenia rozprawy*)~~

Wnoszę o ukaranie:

Imię i nazwisko **Wanda WRZESIŃSKA**

~~s~~./c. **Jana, Krystyny** zd. **Kmiotek**

ur. **21.09.1965 r.** w. **Koszalinie** nr PESEL **65092198765**

Nazwa, seria i numer dokumentu stwierdzającego tożsamość, organ wydający dokument (w przypadku braku nr PESEL) ———

Numer Identyfikacji Podatkowej (NIP)** ———

zam. **brak stałego miejsca zamieszkania i pobytu** ul. ———

miejsce zatrudnienia: **bezrobotna**

dochody **renta inwalidzka w wysokości 450 zł miesięcznie**

stan majątkowy **nie posiada**

stan rodzinny, liczba osób na utrzymaniu **panna, nie posiada**

stan zdrowia obwinionego **dobry, nie leczona psychiatrycznie ani odwykowo**

uprzednie kary za podobne przestępstwa lub wykroczenie (jeżeli oskarżyciel powołuje się na tę okoliczność)
nie karana

Obwinionego o to, że (opis czynu ze wskazaniem miejsca, czasu, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz wysokości wyrządzonej szkody): **W dniu 17 lipca 2013 r. o godz. 14.00 w Ustce na ul. Marynarki Polskiej, w parku miejskim, spożywała napój alkoholowy w postaci piwa „Mocne”,**

tj. za wykroczenie z art. **43^1 ust. 1 Ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jednolity Dz.U. z 2012 r., poz. 1356 z późn. zm.)**

Wniosek o ukaranie rozpatrywany jest:

1) W postępowaniu ~~zwyczajnym~~/przyspieszonym*)

~~2) Na mocy art. 58 § 1 i 2 kpw, za zgodą obwinionego, którego wyjaśnienia w świetle zebranych dowodów oraz okoliczności popełnienia wykroczenia nie budzą wątpliwości wnoszę o~~ ~~(wskazać rodzaj i wymiar kary albo środka karnego, albo wniosek o odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego)~~

~~bez przeprowadzenia rozprawy*)~~

Uwagi (np. odmowa przyjęcia mandatu karnego w kwocie) **odmowa przyjęcia mandatu karnego gotówkowego w wysokości 100 zł z uwagi na zbyt wysoką karę grzywny**

WYKAZ DOWODÓW

Pokrzywdzony (podać imię i nazwisko}:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

Świadkowie (podać imię i nazwisko):

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

Inne dowody (np. opinie biegłych; szkice, wywiady, protokoły kontroli, itp.): **1. Notatka urzędowa, 2. Protokół przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia p-ko niej wniosku o ukaranie – Wandy Wrzesińskiej.**

Zajęte przedmioty: **nie było**

Materiały ~~postępowania przygotowawczego~~/czynności wyjaśniających*) **RSOW-105/13**

Komendant Komisariatu Policji
w Ustce
nadkom. Jacek Bąk

(podpis organu Policji lub osoby upoważnionej)

sierż. Agata Bartnik
policjant Zespołu ds. Wykroczeń
Referatu Prewencji
Komisariatu Policji w Ustce

(stopień, imię, nazwisko oraz stanowisko osoby sporządzającej wniosek o ukaranie)

*) – niepotrzebne skreślić
**) – w miarę możliwości, tylko w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą

Bibliografia

Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 482 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 12, poz. 116 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 18 sierpnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 189, poz. 1471 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 594.).
Ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 686).
Ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach (tekst jednolity: Dz.U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (tekst jednolity: Dz.U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 595).
Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 596).
Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz.U. Nr 122, poz. 1321 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 395 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (tekst jednolity: Dz.U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 627 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 674 z późn. zm.).
Ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 404 z późn. zm.).

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. Nr 38, poz. 249 z późn. zm.).

Zarządzenie nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców (Dz.Urz. KGP Nr 9, poz. 48 z późn. zm.).

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r. (sygn. I KZP 3/03, OSNKW 2003, nr 3–4, poz. 29).

Postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r. (sygn. I KZP 9/03, OSNKW 2003, nr 11–12, poz. 92).
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. (sygn. I KZP 34/04, OSNKW 2005, nr 2, poz. 24).

Grzegorczyk T., *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, wyd. 4, Warszawa 2008.
Grzegorczyk T., *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, LEX Omega on-line, według stanu prawnego na 1 września 2012 r., wyd. 5.
Rogalski M. (red.), *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, LEX Omega on-line, według stanu prawnego na 30 kwietnia 2009 r.
Kupiński R., Gałązka M., Szafrańska E., Nowicka I., *Wybrane zagadnienia materialnego i procesowego prawa wykroczeń*, Szczytno 2005.
Lewiński J., *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, wyd. 7, Warszawa 2011.
Nowicka I. (red.), *Komentarz do Zarządzenia nr 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców*, Szczytno 2009.
M. Rogalski (red.), *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, LEX Omega on-line, według stanu prawnego na 30 kwietnia 2009 r., komentarz do art. 26, uwaga 2.
Skowron A., *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz*, LEX Omega on-line, według stanu prawnego na 8 czerwca 2010 r., wyd. 2.
Stachowiak S., *Wniosek o ukaranie w ujęciu kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia*, „Prokuratura i Prawo" 2002, nr 12.
Staniszewski T., *Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz. Orzecznictwo*, Warszawa 1999.
Stefański R.A., *Oskarżyciel publiczny w sprawach o wykroczenia*, „Prokuratura i Prawo" 2002, nr 1.
Waltoś S., *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 1998.